

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **V. Y. (V. J.)**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2004, č. j. 59 Az 35/2004 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2004, č. j. OAM-85/LE-B01-B02-2004, zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákona o azylu“) s odůvodněním, že žadatel o azyl (žalobce) požádal o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl o udělení azylu požádat dříve. Žalovaný vycházel při svém rozhodování z rozhodnutí Policie České republiky – oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha ze dne 22. 1. 2004, č. j. SCPP-58/PH-X-2004, jímž bylo uloženo žalobci správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky od 22. 1. 2004 do 22. 1. 2007.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení, zejména porušení ustanovení § 34 odst. 5 správního řádu a vytýkal žalovanému, že si neopatřil dostatek informací o zemi původu žalobce, zvláště o praktikách bezpečnostních orgánů proti příslušníkům opozičních stran. Vyslovil přesvědčení, že má oprávněné důvody pro udělení azylu.

Krajský soud v Plzni napadeným rozsudkem žalobu zamítl, když dospěl k závěru, že nebylo prokázáno žalobcovo tvrzení o tom, že by byl na svých právech zkrácen rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) nebo postupem správního orgánu takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s. ř. s.). Naopak bylo prokázáno, že žalobce svým chováním naplnil všechny znaky ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, podle něhož se žádost o jeho udělení zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve. V průběhu řízení bylo totiž zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky nelegálně od 8. 2. 2003 až do 21. či 22. 1. 2004, kdy byl zadržen Policií ČR, aniž by využil možnosti požádat o udělení azylu. Žalobce přitom neuvedl žádnou objektivní skutečnost, která by mu v podání taková žádosti bránila; jeho vysvětlení, že nevěděl, na jaký orgán se obrátit, domníval se, že musí požádat v českém jazyce, který neznal a neznal ani místní zákony, soud shodně se žalovaným označil za důvody subjektivního charakteru, které již vzhledem k získanému vzdělání žalobce lze označit jen za účelové. Krajský soud v Plzni uzavřel, že v daném případě správní orgán nepochybil, pokud zamítl žalobcovu žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou.

Proti označenému rozsudku Krajského soudu v Plzni podal žalobce včas kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když vyslovil přesvědčení, že jak krajský soud, tak žalovaný, nesprávným způsobem posoudily právní otázku, a sice zda je možno na případ žalobce vztáhnout ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, tedy žádost zamítnout jako podanou zjevně nedůvodně. Připomíná, že byl členem Socialistické strany Ukrajiny, přičemž v rámci působení v této straně se zúčastnil demonstrací proti režimu prezidenta Kučmy. Celá tato činnost byla monitorována státní policií a členové strany byly následně vyslýcháni. Zájem státní policie neustále rostl a počátkem roku 2002 již docházelo k tomu, že někteří členové strany byly uvězněni bez řádných soudů a bez prokázání viny za konkrétní trestný čin. Sám žalobce byl v tomto období několikrát vyslýchán státní policií a byl donucován k podpisu prohlášení o podpoře vlády prezidenta Kučmy. Žalobci tedy nezbylo než emigrovat a požádat o udělení azylu. Za situace, kdy žalobce byl přímo stíhán a perzekuován za projev svých politických názorů a přesvědčení, jde nepochybně o jistý druh perzekuce prováděný státním aparátem, přiřaditelný pod ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce v této souvislosti poukázal na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, kde se uvádí, že pronásledování se týká za normálních okolností kroků, které podnikají orgány nějaké země; může však vycházet také od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dané země. Tam, kde místní obyvatelstvo páchá diskriminační či jinak postihující činy, mohou být tyto považovány za pronásledování, pokud je orgány vědomě tolerují nebo odmítají, či nejsou schopné zajistit účinnou ochranu.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti uplatnil důvod uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě takto neúplně zjištěného skutkového stavu nebylo možno ve správním řízení spravedlivě rozhodnout. Žalovaný nerespektoval situaci žalobce, že jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů pro perzekuci v domovské zemi. Krajský soud tuto skutečnost ponechal zcela bez povšimnutí.

Dalším důvodem podání kasační stížnosti bylo vyslovení názoru, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby, netrpělo procesní vadou. Dovolával se tedy důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d)

s. ř. s. Stěžovatel vytýkal krajskému soudu, že nedostál své povinnosti přezkoumat napadené rozhodnutí a správní řízení jemu předcházející z hlediska dodržení procesních předpisů. Rozhodnutí žalovaného přitom neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, když zde uvedené odůvodnění lze pokládat za nedostatečné. Takovou vadu lze odstranit podle názoru stěžovatele jen zopakováním správního řízení.

Stěžovatel dále uvedl, že nesouhlasí s tím, jak se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Vytýkal mu, že nevzal ohled na situaci stěžovatele, který svůj návrat do domovské země nepokládá vzhledem k chybějící ochraně ze strany policie za bezpečný. Při vycestování zpět na Ukrajinu stěžovateli hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Při zjištění státních orgánů, že požádal v ČR o azyl bude tento podroben perzekuci, resp. administrativní šikaně ze strany milice a dalších státních orgánů. Odkázal rovněž na zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003 a vyslovil přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro konstatování překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu, jimiž se žalovaný, ani soud I. stupně v odůvodnění svých rozhodnutí vůbec nezabývaly. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti postupem podle § 107 s. ř. s. a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly podle jeho přesvědčení vydány v souladu s právními předpisy. Nesouhlasí s názorem stěžovatele, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu. Připomíná, že příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaná Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, není přitom pro správní orgán závazná a má pouze doporučující charakter. Podstatné však je, že stěžovatel nenaplňuje důvody uvedené v příručce, neboť ve své žádosti o azyl neuvedl žádné důvody spadající pod čl. 65 výše jmenované příručky. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení a na obsah vydaného rozhodnutí, jímž byla žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná zamítnuta. Ke stěžovatelem udanému pobytu ZZC B. správní orgán namítl neaktuálnost, neboť stěžovatel z tohoto zařízení dne 14. 7. 2004 odešel. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnost pro její nedůvodnost a současně navrhuje nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je podána včas a je jí napadeno rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Neshledal, že by řízení před soudem bylo zmatečné, nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné [k tomu dále též blíže v části týkající se posuzování důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 psím. d) s. ř. s.], ani neshledal, že jde o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Po přezkoumání věci neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, v platném znění, se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení azylu takovou žádost podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo vydání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu, především vlastní výpovědi stěžovatele, která byla provedena za přítomnosti tlumočníka jazyka ruského, zjistil, že stěžovatel přicestoval do České republiky autobusem přes Polsko jako turista s vízem s dobou platnosti 15-ti dnů, a to dne 8. 2. 2003. V Praze mu na autobusovém nádraží ukrajinský klient nabídnul zaměstnání, ubytování a údajně mu odebral jeho doklady. Poté stěžovatel pobýval v Praze a v L., kde pracoval podle potřeby klienta na různých stavbách. Stěžovatel sdělil, že již v době svého odchodu z vlasti uvažoval o tom, že by chtěl v České republice požádat o azyl, neboť na Ukrajině studoval univerzitu – ekonomickou fakultu a již během studia nesouhlasil s politikou prezidenta. V době studia i po jeho skončení se zúčastnil meetingů proti prezidentovi, které vždy policie rozehnala. Pro účast na těchto akcích měl potíže i se studijními orgány fakulty, které pak využily situace, kdy stěžovatel v roce 2000 či 2001 byl se svou dívkou ve studentské restauraci v areálu univerzity, přičemž hosté od vedlejšího stolu, kteří byli zřejmě provokatéři, hovořili o jeho dívce a stěžovatel „to nevydržel“ a tři z nich zbil vzdor tomu, že věděl, že jde o provokaci. Byl pak pozván druhý den na děkanát fakulty a byl naposledy „vyhozen“ z univerzity. Vypůjčil si finanční prostředky a přihlásil se k dálkovému studiu, avšak na jeho ukončení neměl dostatek finančních prostředků. Začal poté podnikat, avšak pro potíže s podnikáním a pro další konflikty s policií v souvislosti s jeho opakovanou účastí na protivládních akcích, se rozhodl Ukrajinu opustit. O azyl však požádal až po zadržení Policií České republiky v zařízení B., přičemž důvodem jeho žádosti je obava, že by mohl být ve své vlasti z nějakého

důvodu uvězněn, nebo při rozhánění meetingu zmrzačen. Uvedl dále, že chce pracovat, mít rodinu a normálně žít. Sdělil dále, že se státními orgány, úřady, soudy a policií či armádou na Ukrajině neměl žádné problémy.

Z obsahu správního spisu dále vyplynulo, že po svém zadržení na území ČR stěžovatel dne 22. 1. 2004 původně uvedl nesprávné jméno a příjmení – D. P. a rozhodnutím Policie České republiky, oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Praha, oddělení cizinecké policie Praha západ ze dne 22. 1. 2004, č. j. FCPP-58/PH-X-2004 bylo uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky právě na toto jméno. Totožnost této osoby však nebylo možno prokázat a sám stěžovatel dne 28. 1. 2004 při pohovoru s psycholožkou uvedl, že toto jméno je nesprávné a udal svou novou totožnost, tj. V. Y. Proto bylo dne 4. 2. 2004 pod č. j. FCPP-58/PH-X-2004, vydáno výše uvedeným orgánem nové rozhodnutí podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb. (o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů), jímž bylo uloženo stěžovateli správní vyhoštění s dobou platnosti na tři roky do 22. 1. 2007. V odůvodnění je upozornění na změnu totožnosti stěžovatele a dále na skutečnost, že na území České republiky přicestoval dne 8. 2. 2003 na turistické vízum s dobou platnosti 15 dnů, přičemž po uplynutí této doby pobývá stěžovatel na zdejším území nelegálně a ani se nepokusil žádným zákonným způsobem svůj další pobyt v České republice legalizovat. Proto bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění na dobu tří roků, čímž není nepřiměřeným způsobem zasaženo do soukromého života stěžovatele, jelikož jeho rodinní příslušníci se nacházejí na Ukrajině a toto rozhodnutí nezpůsobí narušení rodinných vztahů. Ze spisu vyplývá, že stěžovatel nepodal proti tomuto rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek.

Za těchto okolností nelze přisvědčit stěžovateli, že by soud v předchozím řízení nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatelova žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná oprávněně či nikoliv. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s posouzením věci Krajským soudem v Plzni, že je naplněn důvod ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, neboť je nepochybné, že bezprostředním důvodem stěžovatele pro podání žádosti o udělení azylu bylo vydání rozhodnutí o jeho vyhoštění z území České republiky, a že tudíž stěžovatel byl motivován snahou vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Přitom je nepochybné, že o udělení azylu mohl požádat mnohem dříve, neboť na území zdejší republiky před touto událostí pobýval takřka jeden rok a z toho valnou část (s výjimkou prvních 15-ti dnů) nelegálně. Volně se pohyboval po celém území státu a nelze uvěřit, zejména přihlédne-li se k jeho vzdělání, že za celou dobu, pokud by takovou snahu měl, nenalezl cestu k podání žádosti o udělení azylu. Toto jeho tvrzení lze tudíž pokládat za účelové. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje jak se závěry správního orgánu, tak i krajského soudu a je přesvědčen, že citované ustanovení zákona o azylu, které je pro posouzení věci rozhodné, si krajský soud vyložil správně. Tvrzení stěžovatele týkající se posouzení situace v zemi původu stěžovatele v době, kdy Ukrajinu opouštěl, jsou pro posouzení věci nerozhodné, neboť předmětem přezkumu je posouzení rozhodnutí žalovaného, jímž byla žádost stěžovatele zamítnuta jako zjevně nedůvodná jen z důvodu vymezeného v § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu nemohou proto před soudem obstát (viz rozhodnutí zdejšího soudu vydané pod sp. zn. 4 Azs 300/2004).

Stěžovatel dále uváděl důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování a na základě

takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení o udělení azylu spravedlivě rozhodnout.

Tuto námitku stěžovatele Nejvyšší správní soud nesdílí, neboť pro posouzení možnosti žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodnou zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, soustředil správní orgán dostatek podkladů. Zejména vycházel ze zjištění, že stěžovatel byl nelegálně zadržen na území České republiky a bylo dne 4. 2. 2004 vydáno vůči němu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění. Toto rozhodnutí, jak již bylo shora uvedeno je součástí správního spisu. K tomu nutno jen pro úplnost připomenout, že jedním z důvodů vyhoštění správního orgánu byla kromě několikaměsíčního nelegálního pobytu na území republiky i skutečnost, že stěžovatel neuvedl nejdříve svou správnou totožnost, takže vyhošťující orgán usoudil, že v osobě stěžovatele není dána záruka, že by jeho případný pobyt na území České republiky byl v souladu se zákony tohoto státu. Pokud stěžovatel v této souvislosti namítá, že žalovaný ani soud nerespektovaly situaci žalobce, který jako účastník azylového řízení má velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi, nezbývá než znovu konstatovat, že v souzené věci tyto důkazy pro posouzení věci nebyly rozhodné. Ani v této námitce proto stěžovateli Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, a proto uzavírá, že důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který stěžovatel specifikoval, není dán.

Stěžovatel dále namítal i porušení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., k čemuž nutno uvést, že první důvod podání kasační stížnosti (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí), spočívá buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo případně v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné, či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Ani tento důvod neshledal Nejvyšší správní soud oprávněným, neboť krajský soud správně vyšel ze skutkového s právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu a zabýval se náležitě výrokem jeho rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Jeho rozhodnutí se dostatečně opírá o důvody, které opodstatňovaly dospět k předmětnému výroku. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že se správní orgán dopustil pochybení v tom, že nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci. Jeho závěr o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné je dostatečně a podrobně odůvodněn a v této souvislosti nutno připomenout, že nad rámec rozsahu, v němž krajský soud rozhodnutí žalovaného přezkoumával, se zabýval i případnou důvodností žádosti stěžovatele o udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ačkoliv žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v souzené věci k naplnění důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. rovněž nedošlo.

Konečně k poslední skupině námitek – stěžovatel uvedl, že nesouhlasí se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného správního orgánu o neexistenci překážek vycestování, resp. správní orgán ani krajský soud se v odůvodnění svých rozhodnutí touto otázkou vůbec nezabývaly, Nejvyšší správní soud uvádí, že s odkazem na ustanovení § 28 zákona o azylu není třeba v případě, kdy žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná z některého z důvodů uvedených v § 16 zákona o azylu, zabývat se též existencí překážek vycestování. Proto správně rozhodnutí žalovaného takový výrok neobsahuje a nebylo tudíž ani předmětem přezkumného řízení soudního.

Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Protože úspěšnému žalovanému v tomto stádiu řízení žádné náklady nevznikly, stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová

předsedkyně senátu